

příloha

5

o

ústřední dům
lidové
umělecké
tvořivosti

v

Praha 1969

Textová příloha DIVADELNÍ VÝCHOVY č. 5

C o l e t t e V i v i e r o v á

A T Ž I J E M A R I E !

Podle dětské knihy "Dům drobných radostí"
upravila a s žáky literárního dramatického odboru
LŠU v Olomouci nastudovala

Věra P á n k o v á

Ústřední dům lidové umělecké tvořivosti
Praha 1969

O s o b y

Alina

Riquet

Tiennetta

Violetta

Irena

Carmen

Marie

Prodavačka u kola štěstí

Učitelka

1. o b r a z

V Paříži na pouti. Na jevišti pult s hračkami, nádobím, vínem atd. a kolem štěstí. Hraje hudba, přebíhají děti, dívají se na pult, na kolo štěstí, které otáčí prodavačka.

Prodavačka: Pozor, pozor, pozor! Račte blíž, prosím - račte blíž! Každé kolo výhru nese! Domácí šampaňské, stolní soupravy, kapesní nožičky, lžice, plyšová křesla, bombóny, polštáře, kyvadlové hodiny ...
Pět sous jedno kolo, jenom pět sous a zařídíte si domácnost!

(Do vyvolávání prodavačky vběhne Riquet a za ním Alina)

Riquet : Maminka mi dala jeden frank!

Alina : (se ohlédne do hlediště) Počkej, nedjříve se musíme představit.

-(Oba uklidňují hudbu, děti na jevišti i prodavačku. K divákům)

Alina : Jmenuji se Alina Dupinová. 16. srpna mi bylo jedenáct let.

Riquet : A já mám teprve osm a půl. (Zarazí se, neví jak dále)

Alina : (tiše napovídá) Riquet

Riquet : Riquet, Riquet mi říkají.

Alina : Bydlíme v ulici Jacquemont č. 13. Hned naproti je uhlířův domek a dvůr. Tatínek to má pohodlné, protože pracuje u pana Matinetta, truhláře.

Riquet : Jeho dílna je hned na rohu naší ulice, takže to tatínek nemá daleko. Ale pro nás je to míň pohodlé, protože chodník je tu tak úzký, že si na něm nemůžeme hrát ani s balónem.

Alina : Ve škole jsem byla první v kreslení, ale jinak nemohu říci, že mi to jde moc dobře, hlavně ne v počtech, v zeměpise, dějepise a taky trochu ve slohu. Paní učitelka říká, že ve slohovkách dělám moc chyb. Co by teprve říkala, kdyby viděla můj deník. Dostala bych jistě kuli.

Riquet : Zbožňuji kaštany obalované v cukru, polévku z dýní, nugáty

Alina : A já čokoládový krém. Ale nemám ráda telecí játra

Riquet : (křičí) A já pórek se studenou octovou omáčkou!

Alina : Riquet, nekřič tak! Mám tmavě kaštanové šaty a na neděli krásné modré, sametové, zdobené malými nabíranými mašličkami. - A co ještě?

Riquet : Já nevím

Alina : To by tak asi bylo všechno.

(Začne hrát hudba, prodavačka vyvolává, děti křičí)

Prodavačka: Pozor! Pozor! Račte blíž, prosím - račte blíž. Každé kolo..
(Opakuje předešlý text. Do textu dialog Alina - Riquet)

Riquet : Poslyš, co abychom to zkusili? Jenom jedinkrát. Tak rád bych vyhrál támhle ten kapesní nožík.

Alina : Tak jo, pojd'. Já vsadím na pětku!

Riquet : A já na osmičku. Paní, já sázím na osmičku. Tady máte pět sous..

Prodavačka: Pozor, pozor! Šťastný výherce si už za chvíli vybere, co se mu nejvíc líbí a hodí. Pozor - už se nám kolo štěstí zastavuje. Vyhrává číslo osm!

Riquet : To jsem já, já jsem vyhrál. Chci kapesní nožík, tam ten mi dejte!

Prodavačka: Tak, mladý muži, tady máš svou výhru! Pozor, pozor, račte blíž prosím.... (opět opakuje předešlý text)

Alina : Ukaž, ten je pěkný? Dej pozor, ať se neporežeš!

Riquet : Vsadíme si ještě, Alino.

Alina : Nezůstane nám na cestu.

Riquet : Tak půjdem pěšky! Ali

Alina : Tak dobře.

Riquet : Já sázím zase na osmičku.

Alina : Tak já taky.

Prodavačka: Tak, končíme sázky a roztočíme kolo štěstí, kolo štěstí pro každého, který sází. Nožíky, vázy, polštáře, křesla - vše vyhrájete jen budete-li u nás sázet. Pozor, pozor vyhrává opět číslo osm. Ty ale máš štěstí. Tak co si vybereš?

Riquet : Já chci velikánský nugát. (Alina neví, rozhlíží se)

Prodavačka: Tak co, slečno. Nemůžeš si vybrat? Polštář, hodiny, tak nerozmýšlej tak dlouho (Alina ukáže na polštář) Tak tady máš nádherný polštář. Ať se ti na něm pěkně odpočívá. Dámy a pánové, tady vidíte, že kdo sází, neprohloupí a proto jen pět sous a vyhrajete jako ty šťastné děti

Alina : Maminka bude koukat.

Riquet : Ale kdyby nebylo mne

Marie : (již chvíli pozoruje zdáli Alinu a Riqueta, pak přistoupí)
Tys vyhrála, Alino?

Alina : No a co je ti do toho?

Marie : Můžu se podívat?

Alina : Nejsi trochu zvědavá?

(Za scénou se ozve volání: "Marie, Marie!" Marie se lekne, otočí a hned odběhne)

Riquet : Ta je divná. Co se tak vylekala?

Alina : Co vím? Pojď, ať jsme včas doma.

2. o b r a z

V bytě u Dupinových. Na jevišti gauč, stůl, židle. Na stole prádlo, které Alina žehlí, pak talíř s cukrovím. Riquet si na zemi hraje s autem. Alina si prozpěvuje. Zvoní.

Alina : (běží otevřít)

Tiennetta : (vběhne a nadšeně křičí) Ty, Alino, kdybys věděla, co senzačního jsme zažily

Alina : (jí přeruší) Nejprve se představ!

Tiennetta : (otočí se překvapeně do hlediště, pak se divákům představuje)
Promiňte, že přicházím teprve teď se představím. Ale sami jste byli svědky, že mne - vlastně nás, Violetto nech už toho fňukání a pojď sem - že nás Alina a Riquet nepustili dříve ke slovu. Jsem Tiennetta Jacquotová, spolužačka Aliny a tady Violetty. Učím se docela průměrně, takže asi nebudu učitelkou, jak by si přála moje maminka. Tohle je Violetta Petitová, hrozná dobráčka, že mě to někdy až zlobí.

Alina : Náhodou Violetta je hrozně milá. Že je trochu nesamostatná, za to může jen její maminka. Sotva se jen dotkne talíře, její maminka se k ní vrhne: "Jdi ty nešiko, jak to bereš do ruky? Počkej, nech mě, udělám to sama, půjde to rychleji!"
Cos jí udělala, že pláče?

Tiennetta : Představ si, Alino! Běžela jsem koupit salát a potkala jsem Violettu, která šla pro zelí a v ruce držela červenou peněženku své maminky. Tak jdeme spolu a já si najednou vzpomněla, že mám v tašce "Zajíce a želvu" protože mě Violetta prosila, abych jí to na zítřek opsala. Dám jí tedy ten papírek, a poněvadž nemá kapsy, zastrčí si ho do peněženky k penězům.

Alina : Nešlo by to trochu stručněji?

Tiennetta : Dočkej času. To s tou peněženkou a želvou je náhodou důležité. Přišly jsme na trh k zelinářským vozíkům. Byl tam šílený nával a stojím právě ve frontě na salát, když Violetta, která vybírala zelí, náhle zbledla jako křída, a křičí: "Moje peněženka!"

Violetta : Položila jsem ji na vozík, na minutku, jen co bych ohmatala zelí, a

Tiennetta : už tam nebyla. Měla tam pět set franků. Někdo ji samozřejmě ukradl. Řekla jsem jí, že zloděj nebude moc daleko a jestli náhodou bude držet peněženku v ruce, tak ho uvidíme; červených peněženek není tolik. Běhaly jsme napravo, nalevo, ale jak najít zloděje v tom davu? A Violetta fňukala pořád víc.

Violetta : Měla jsem strach, co řekne maminka. Myslela jsem, že se už nikdy nebudu smět vrátit domů! A pak jsem najednou uviděla svou peněženku. Nějaká ženská ji právě strčila do kapsy. Tak jsem se za ní rozběhla a ptala se, jestli si je jista, že ta peněženka, kterou má v kapse, je její. A ona na mne začala křičet, že jsem hloupá, a do čeho se pletu

Tiennetta : Tak jsem milou ženskou chytila za rukáv a řekla si, že ji dřív nepustím, až mi ukáže červenou peněženku. A křičela jsem: "Vraťte tu peněženku, kterou jste ukradla mé kamarádce!" Zlodějka vyndala z pravé kapsy černou náprsní tašku, ale já ji pořád držela za rukáv a znovu křičela: "Vyndějte tu z levé kapsy!"

Violetta : Poznala jsem hned svou peněženku. Ale ta paní pořád tvrdila, že peněženka je její. Už jsem myslela, že peněženku nedostanu, když Tiennetta volá: "Jestli je ta peněženka vaše, paní, řekněte nám, co v ní je!"

Tiennetta : Zlodějka zčervenala a začala koktat, že jen pár mincí. Já řekla, že je tam pět set franků a bajky "Zajíc a želva". Začala se ošívát a chtěla odejít, ale lidé ji nepustili až otevřela peněženku. Pak nám ji hned strčila a utíkala. Lidé chtěli volat strážníka, ale

- já jsem řekla, ať tu paní nechají, hlavně když máme peněženku.
- Violetta : Maminka na mne hrozně křičela, říkala, že nejsem k ničemu, že si s ničím neumím poradit a že jsem husička.
- Alina : Neplač, Violetto, už si z toho nic nedělej. Podívej, každý nemůže všechno umět. Ty se zase dobře učíš, v dějepise jsi devátá a Tiennetta devatenáctá, tak to se vyrovná. Violetto, tak už neplač. Podívej, co jsem vyhrála na pouti.
- Tiennetta : Ukaž, ten je krásný!
- Riquet : A já vyhrál tenhle kapesní nožík. (Violetta i Tiennetta prohlížejí výhry. Zvoní).
- Alina : Riquete, běž otevřít. (Riquet odběhne). To ještě není všechno. Představ si, Tiennetto. Najednou ke mně přišla Marie, ani nevím, kde se najednou vzala vedle mne a
- Marie : (Vejde, ale zároveň se lekne, když uvidí Tiennettu a Violettu)
- Alina : (překvapena) Co chceš?
- Marie : Myslela jsem, že budeš sama doma.
- Alina : Copak ti vadí Tiennetta a Violetta? Však je znáš.
- Marie : Já já přijdu raději jindy.
- Tiennetta : Nemusíš se namáhat. My na šplhavce netrpíme. A Alina teprve ne. (Marie s pláčem vyběhne).

3. o b r a z

Ve škole. Na jevišti je tolik židlí, co je děvčat. Sedí: Alina, Marie, Tiennetta, Violetta.

- Irena : (stoje u portálu). Konečně přišel čas, kdy se i my můžeme představit.
- Carmen : To je dost, už mě bolí nohy od toho čekání.
- Irena : Tak sis měla vzít s sebou postel. Dočkej času jako husa klasu. Promiňte. Tato nabručená slečna je Carmen Fantoutová. Podle objemnější postavy odhadnete okamžitě, že nikdy netrpí hladem, že její otec je bohatý obchodník a Carmen samozřejmě jedináček. Kdybychom jí to sem tam nezatrhly, byla by hrozně lakomá a sobecká.

Carmen : Nech už toho, nebo to na tebe povím tatínkovi. Irena Hurpinová - všechno ví, všechno zná, všude strčí nos, nikdy jí nic neujde. Dajte si na ni pozor a nikdy se jí nesvěřujte. Za vteřinku by to věděla celá Paříž.

Irena : Vysloužila sis výprask.

Violetta : Přestaňte se hádat. Zbývá nám představit ještě poslední spolu - začku - Marii Collinettovou.

Carmen : Nikdo ji nemůže vystát jak je protivná.

Violetta : Nepřeháněj! Marie je opravdu divná. Za prvé si hledí učení tak moc, že to člověku až leze z krku, a potom má takový zvyk dívat se na člověka úkradkem a to se nám nelíbí.

Alina : A co se týká napovídání a všeho ostatního, to má velký strach, aby ji paní učitelka nepotrestala.

Violetta : Bojí se také půjčovat své věci.

Carmen : Když se to tak vezme, bojí se všeho a to nás rozčiluje, když ji vidíme fnukat s tím jejím špičatým obličejem.

Alina : Jako dnes ráno!

(Všechny sednou, každá na své místo. Je vyučování, hodina kreslení. Děvčata mluví šeptem. Učitelka nemusí být přítomna na jevišti).

Marie : Ty, Alino, půjč mi barvičky.

Alina : Barvičky? Ne, to zas ne, milá zlatá, ty bys tak asi taky půjčila svoje! A kde máš vlastně svou krabičku?

Marie : Někdo mi ji vsal!

Alina : No, tím hůř pro tebe!

Marie : Hale, Alino!

Alina : Žádné Alino, nech mě kreslit!

Marie : Alí

Alina : Hrom do tebe.

(Alina vykřikne, ale hned se ovládne. Vstane a jde blíž k divákům)

Alina : (do hledišť). Ale vykřikla jsem tak hlasitě, že jsem našup do - stala poznámku a Marie taky. Byla jsem vzteká a Marie ta si docela tiše pláče a popotahuje až do konce hodiny.

(Zvoní konec hodiny. Děvčaty vstanou, Irena sbírá výkresy od spolužaček a odchází)

Violetta : Proč jsi jí nepůjčila barvičky, Alino?

Alina : A co ještě? Je ona tak kamarádká?

Tiennetta : Alina má pravdu!

Carmen : A potom - copak my víme, co ta lakomá Marie s těmi svými barvičkami udělala?

Irena : (přibíhá udýchaná). Holky, je to pravda. Marii opravdu někdo vzal její barvičky. Zastavila se včera u Fantoutů pro čočku, a zatímco jí pan Fantout obsluhoval, někdo jí asi krabičku ukradl z tašky. Její bratr Augustin to povídal mému bratranci. Když se to dověděla paní Collinettová, vlepila Marii takový pohlavek, že ji bylo slyšet křičet až na ulici. A nakoupila jí nové barvičky, aby ji potrestala.

Alina : No ne, ta její maminka je ale zlá!

Irena : To není její maminka. Její pravá maminka zemřela před dvěma lety a tehdy Marie bydlela v Nizze.

Violetta : Ireno, nevymýšlíš si zase?

Irena : Tak se běž zeptat Marie. Náhodou to vím od jejího bratra. Mariin otec pak přišel o zaměstnání a když se chtěl dostat do Paříže, musil ujít celou cestu pěšky, protože neměl žádné peníze. Představte si, dva měsíce nespala Marie ani jednou v posteli, ale venku pod širým nebem, a jednou dokonce na jabloni!

Marie : (přichází uplakaná, sedne si na svou židli zády k děvčatům; ta ztiší hlas)

Všechny : To je hrůza.

Irena : A když přišla do Paříže, byla tak hubená, že jí lidé říkali sirka. Potom dostal její tatínek práci a znovu se oženil s jednou vdovou, která měla tři kluky: Augustina a ještě dva - jejich jména neznám. A paní Collinettová má ty kluky moc ráda, ale nemá už tak ráda Marii, pořád se na ni pro nic za nic zlobí; a což teprve když k tomu má důvod!

- Alina : Proč jsi nám to už neřekla?
- Irena : Sama to vím od včerejška.
- Tiennetta : To ale má tedy Marie zlou macechu, zrovna jako měla Popelka.
- Carmen : No ne, to je zajímavé, docela jako v pohádkách.
- Violetta : Chudinka Marie!
- Alina : (běží k Marii a chytne ji kolem krku). Mařenko, nevěděla jsem. Jé to je slané, ty ještě pláčeš? Řekni, řekni, jsi doma moc nešťastná?
- Marie : Kdo ti tohle napovídal?
- Carmen : A je to pravda, že jsi spala na jabloni?
- Tiennetta : A je to pravda, že tě macecha bila pro tu krabičku?
- Violetta : A čím tě bije? Důtkami?
- Alina : Já bych si to nenechala líbit! Já bych popadla třeba pohrabáč, a jak by se přiblížila, praštila bych jí do obličeje!
- Všechny : Výborně, moc dobře. Ano, tak!
- Marie : Nechte mě, nechte mě odejít. Proč mi tohle všechno povídáte?
(Všechna děvčata bezradně hledí na Marii. Nemohou pochopit, proč Marie křičí. Pak se Alina rozběhne ke své aktovce).
- Alina : Počkej! (Běží pro barvičky) Tu máš, je tvoje, dávám ti ji!
- Tiennetta : Ano, ano, a tu máš dvě sladká dřeva, co mi zbylo od přesnídávky!
- Violetta : A mou novou gumu. (Carmen vyndá peněženku a chce dát Marii jeden sous)
- Alina : (vytrhne Carmen celou peněženku a dává ji Marii). To vše ti dává Carmen. To je od tebe hezké Carmen.
- Carmen : Ne, ne dej to sem, jenom jeden sous.
- Violetta : Nebuť lakomá Carmen.
- Tiennetta : Beztoho to máš na zmrzlinu.
- Carmen : Já je dostala, abych si koupila pravítko. Dej to sem, Alino!
- Tiennetta : To jsme hodné, víd? A teď nám musíš všechno vyprávět!
- Marie : Nic nebudu povídat, nic nechci povídat To, to se vás netýká a ty dárky, tady je máte! (Smete dárky na zem a uteče).

Irena : Ta je ale nafoukaná.
Tiennetta : Ona byla vždycky divná.
Carmen : Dobře vám tak. Kde je moje peněženka?
Violetta : Hledej a najdeš. Ta střapatá, uvztekaná Máňa to pěkně rozházela.
Alina : Moje pastelky jsou docela rozbité.
Violetta : Já nemohu najít svou gumu.
Carmen : Kam hodila peněženku. Kdo mi ji sebral?
Alina : Tady ji máš, skote. Dej pozor, ať se ti nerozutikají.
Tiennetta : Ta dřeva už mohu vyhodit. Jsou úplně pošlapaná.
Violetta : Ještě tak budu k někomu dobrá.
Tiennetta : Tos spískala ty, Ireno. Prý chudinka Marie. Maminka ji doma bije.
(Zvoní).
Violetta : Děvčata pojďte. Ať se slečna Déliceová nezlobí.
Irena : Poslušná Violettko svolává ukázněné kuřátka
Alina : Dej zas pokoj, Ireno. Už jsi toho napovídala až moc.

4. o b r a z

Opět ve škole, jako v předešlém obraze. Na jevišti vběhne Violetta, Tiennetta, za ní Alina pak Carmen. Děvčata křičí jedna přes druhou, dávají aktovky na místo.

Irena : (vběhne). Děvčata, u Collinettů se zase něco stalo. Viděla jsem Máňu s naběhlými červenými očima jak vyběhla z jejich bytu a její macecha za ní vykřikovala cosi o zástěře, a že ji zpohlavkuje, až přijde domů. Běžela jsem za Marií, ale utekla mi do sklepa a tam se zamkla. Seděla tam přes dvě hodiny. Pak přišel pan Collinett domů a našel ji ve sklepě, když šel pro uhlí. Marie nechtěla jít, ale pak musela. Byl u nich hrozný křik.
Carmen : Co se vůbec stalo?
Irena : To zatím nevím, ale neboj - všechno zjistíme. Můžete být klidné.
Alina : Asi to přece jen nemá Marie tak lehké.

Carmen : Nemá být tak tvrdohlavá a protivná. Asi s ní má její macecha pěknou práci. Bestoho bychom se jí měly pomstít. Jak na nás kvůli těm dárkům křičela a všechno zničila.

Tiennetta : Malá lekce by jí neškodila.

Carmen : Dáme jí zítra rýsováček na židli.

Tiennetta : To je staré. Ty také nic nového nevymyslíš, Carmen.

Carmen : Nevytahuj se.

Irena : Mám nápad! Co když napneme provázek mezi dveře. Jak vejde, za - kopne a pěkně se nám pokloní.

Tiennetta : (křičí) To je výborné.

Carmen : Já jdu hlídat, kdy půjde.

Irena : Tiennetto, nemáš provázek?

Tiennetta : (hledá v aktovce) Tady je.

Violetta : Počkej, já to přivážu na druhé straně.

Alina děvčatům nepomáhá. Je na ní vidět, že s akcí moc nesouhlasí, neříká však nic.

Carmen : (vběhne). Pozor, Marie už jde! (všechna děvčata běží na svá místa)

Marie vejde, zakopne a upadne. Věci z aktovky jí vypadnou. Alina se dívá po děvčatech, pak po Marii. Pomáhá jí posbírat věci. Děvčata tlumí smích do dlaní. Jak Marie vstane, zjistí že má velkou díru na koleně. Vtom vejde do třídy učitelka. Marie si sedne v kabátě na svou židli.

Učitelka : Sednout. Tak co, Marie, ty nevíš, že máme věšáky?

Marie : Vím, ... paní učitelko, ... ale já ... mně je zima.

Učitelka : Zima, když je tu takové horko?

Marie : Jsem nastydlá. (děvčata se smějí)

Učitelka : Tak dost těch hloupoostí. Prosím, abysme poslechla.

Marie jde k věšákům a svléká pomalu kabát. Pod kabátem má oblečenou kratičkou školní zástěrku.

Tiennetta : (vyprskne) Jako na maškarním. (Marie se rozpláče)

Učitelka : Tiennetto, dostaneš poznámku! A ty, milá Mařenko, jdi na své místo, nadiktují vám úkol.

Někdo klepe na dveře, děvčata si hned hlasitě šeptají a otáčejí se po Marii. Vtom učitelka znovu vejde.

Učitelka : Děvčata, buďte tady chvíli tiše, musím jít k panu řediteli.
Irena, pojd' pro konvičku a zalej květiny!

Učitelka i Irena odejdou. Děvčata vstanou ze svých míst - kromě Marie - a stáhnou se do kroužku. Každá mluví polohlasem, aby je Marie neslyšela.

Violetta : Viděly jste? Viděly jste? To je zas jeden kousek té její macechy!

Carmen : No ne, to bylo na mou duši povedené. Collinettka v tom vypadá jako kanár.

Alina : Zato ty jsi ustrojená tak, že se podobáš spíš dýni. Proti gustu žádný dišputát, ale já mám radši kanára.

Irena vběhne a za sebou táhne Riquetta.

Alina : (k Riquetovi) Co tady chceš?

Riquet : Pan učitel mne poslal pro rohlíky.

Alina : Tady je nedostaneš.

Irena : Alino, zastav. Riquet ví, co se stalo u Collinettů.

Marie zaslechne své jméno a vyběhne ze třídy. Všichni se za ní dívají.

Alina : (po chvíli) Tak co je?

Riquet : Když Marie zatápěla, propálila si zástěru, a tak jí dali tuhle, co nosila jako malá. A naše maminka říká, že její macecha si ani neuvědomuje, jak je ta její zástěra legrační, ale legrační ne - legrační Marie musí poslouchat a bude jí muset nosit hezky dlouho.

Violetta : Ale mohla nám alespoň říci, a ne na nás koukat, jako by nás chtěla kousnout.

Alina : Ba ne, já jí rozumím, je to pro ni náramně ponižující. Co bychom pro ni jenom mohly udělat, jak jí pomoci?

Carmen : Pomoci? Ale nijak, milá zlatá! Vidělaš přece, jak se nám minule poděkovala a všechno nám hodila na hlavu.

Alina : Minule jsme byly hloupé, když jsme se tak chovaly.

Violetta : Ale tys přece řekla

Alina : Prostě jsem se změnila a to je všechno. Riquete, ale už utíkej pro ty rohlíky! (Riquet odběhne)

Tiennetta : Ale co budeme dělat?

Violetta : Co kdybychom se složily a koupily jí novou?

Alina : To by Marie nevzala. Poznaly jste minule, že je moc hrdá.

Tiennetta : Tak jak to uděláme. Copak nemůže tu zástěru vyhrát?

Alina : Vyhrát ji! To je prima nápad! Zorganizujeme tombolu, ano, ano. Marii dáme číslo a zařídíme to tak, aby zástěru vyhrála.

Všechny : Ano, ano, tombolu, tombolu!

Violetta : Panečku, to bude zábava! Všechno tajně zařídíme, budeme tahat čísla. Ale budou mimo tu zástěru ještě jiné výhry?

Alina : Samozřejmě, jinak by přece Marie mohla všechno vytušit. Ale psst, nedělejte takový kravál, nebo nás uslyší. Pojďte, napíšeme si pravidla pro tombolu:
Za prvé každá musí dát sto franků.

Violetta jde ke dveřím a hlídá, kdy půjde paní učitelka.

Tiennetta : Za druhé, je nás pět, tak budeme mít pětset franků. Z těch peněz koupíme výhry.

Irena : Za třetí ve třídě je dvacet děvčat, proto musíme koupit dvacet výher.

Alina : Za čtvrté hlavní výhra bude zástěra, ostatní výhry budou lízátká, balónky, obrázkové knížky atd.

Carmen : Za páté bude tah v pátek při dopolední přestávce.

Všechny : To je výborné. Alino, to je pěkně vymyšlené.

Violetta : Paní učitelka už jde.

Děvčata jdou k rampě, hovoří k divákům.

Alina : Začaly jsme vybírat peníze.

Tiennetta : Carmen samozřejmě zase nechtěla nic dát, prý nemá ani sous.

Irena : Tak jsme jí prohlédly aktovku a našlo se dokonce dvěstě franků.

Carmen : Tu stovku mi vrátíte, nebo to řeknu tatínkovi.

Alina : Pak jsme šly kupovat zástěru.

Violetta : Cestou najednou potkáme paní učitelku. Ptala se nás, kam spěcháme.

Irena : Všechno jsme jí řekly.

Alina : A víte, jak nás najednou paní učitelka překvapila? Poděla nám jakýsi balíček, řekla nám "tady máte příspěvek ode mne" a než jsme se vzpamatovaly, byla pryč.

Violetta : V tom balíčku byla krásná bílá vyšívaná zástěrka.
Alina : Že se vám také líbí? Ale ještě víc nás potěšilo, že nám paní učitelka rozumí.
Violetta : A že má ráda Marii a nás všechny.
Carmen : A že nenosí pěkné halenky.
Tiennetta : Tys zase něco plácla, Carmen. Jde se děvčata.

5. o b r a z

Opět ve škole, jako v předešlém obraze. Ve třídě je již Irena, Tiennetta a Carmen. Marie přichází. Děvčata ztichnou a šeptají si. Vtom vejde Alina a Violetta. Nesou košík s výhrami.

Irena : Máte všechny výhry?
Alina : Nestarej se.
Violetta : Všechny jsme zabalily.
Carmen : Tatínek nám dal z obchodu hedvábný papír.
Tiennetta : Máte je očíslované?
Violetta : Budeme čekat na tvou radu.
Irena : Tak už začneme!
Alina : Všelectěné publikum.
Riquet : (vejde) Můžu tu zůstat? Mám už po vyučování.
Alina : Ale jo. Abychom oživily nudné dny našeho školního života, roz -
hodly jsme se uspořádat tombolu. Tombolu štěstí. Takového štěstí,
jaké si kdo zaslouží. Osud měří spravedlivě. Violetto, nabídní
čísla.

Děvčata tahají čísla, Marie stojí stranou.

Irena : Já mám číslo čtyřil!
Carmen : A já dvojku. To jsem zvědavá, co bude v balíčku.
Tiennetta : Já číslo šest.
Violetta : Já beru osmičku. Alino, já budu taht čísla, ano?

Alina : Dobře. Violetto, jsi pověřena tímto důležitým úkolem. Marie, ty ještě nemáš číslo. Pojď si pro jedno. Marie, pro tebe je taky také číslo. Na, máš pětku.

Marie: : Pro mne?

Tiennetta : Dobře si pamatuj, pětka pětka

Marie : A proč si to mám pamatovat?

Tiennetta : Jenom tak, jenom tak, ale kdybys věděla, jaká krásná

Alina : (Zacpe Tiennettě ústa) Neposlouchej ji, Marie, ona je pitomá. (K Tiennettě) Ty jsi ale chytrák! Bude si myslet, že se jí vysmíváme. Pojďme rychle táhnout čísla.

Violetta : První vyhrává číslo šest.

Tiennetta : To mám já, to mám já. Dejte mi výhru!

Alina : Počkej přece, až ji najdu.

Violetta : Další vyhrává číslo čtyři.

Irena : To je moje!

Tiennetta : Jů, já jsem vyhrála krásný krejón. Koukejte, děvčata.

Irena : Já knížku omalovánek.

Violetta : Ukaž, jakou, jsou tam obrázky?

Alina : Violetto, tahej další čísla.

Violetta : Tak jo. Vyhrává číslo číslo pět. Kdo má číslo pět? (děvčata se pošťuchují a hledí směrem k Marii)

Alina : Tak, kdo má pětku?

Marie : Pět? To je ... to je moje číslo!

Alina : Který balíček má číslo pět. Ten ne, ten také ne. Á, tady ten větší. Tady máš, Marie.

Všechny : Otevři ho! Otevři ho! (Marie otvírá balíček, dlouho zástěru prohlíží, přejíždí přes ni prstíky).

Violetta : Máš z ní radost?

Marie není schopna odpovědět, kývá hlavou.

Tiennetta : Vidiš, teď můžeš tu ošklivou zástěru zahodit. Alina měla ale prima nápad, když ...

Alina : Tiennetto!

Marie se nejprve zamračí, potom pohlédne na Alinu a usměje se.

Všechny : Ať žije Marie. (Marie se obléká)

Violetta : Jak jsi hezká.

Tiennetta : (Podá Marii zrcátko) Podívej se, jak ti sluší.

Carmen : Úžasně. Té se nevyrovná ani ta propálená zástěra.

Alina : (Odvádí Marii k portálu, ostatní děvčata si navzájem rozdávají dárky a prohlížejí). Pojd sem, Marie.

Marie : Alino, dobře jsem pochopila, víš udělalas to schválně, určitě, abys mně udělala radost?

Alina : No, tak nějak.

Marie : Je to snad proto je to snad proto, že bys chtěla ... že bys chtěla se mnou trochu kamarádit?

Alina : To víš, že ano, Marie.

Marie : Budu ti při dějálu napovídat všechny letopočty. Alino, uvidíš, budu ti půjčovat svoje věci a budeme si říkat tajemství, chceš?

Alina : Určitě.

Marie : Víš, moje nevlastní maminka není ani tak zlá, ale spíš moc nervózní, protože má pořád plné ruce práce, hlavně s Augustinem, ten je nesnesitelný, pořád jen trhá kalhoty a krade jí peníze. Byla bych raději zůstala v Nizze u bratranců Buquettových, kteří mají ovocnářství blízko Starého přístavu. Když mi umřela maminka, chtěli si mne nechat, ale tatínek odmítl. Půjdu však k nim jen co budu velká a budu jim dělat pokladní. Proto tak šprtám počty.

Děvčata i Riquet tiše přijdou k Marii a Alině.

Irena : Tak co, vy tajnůstkářky.

Tiennetta : Nemysli, Alino, že budeš kamarádit s Marií jen ty!

Violetta : Marie teď patří do naší party.

Carmen : Mařenko, jak ti ta zástěra sluší. Jsi docela hezká.

Alina : Carmen, žeš měla včera k večeři zase telecí mozeček?

Carmen : Jak to, proč? (ostatní děvčata se smějí)

Marie : Tak ji přece nechte.

Tiennetta : A jsi naše kamarádka?

Marie : Když opravdu chcete.

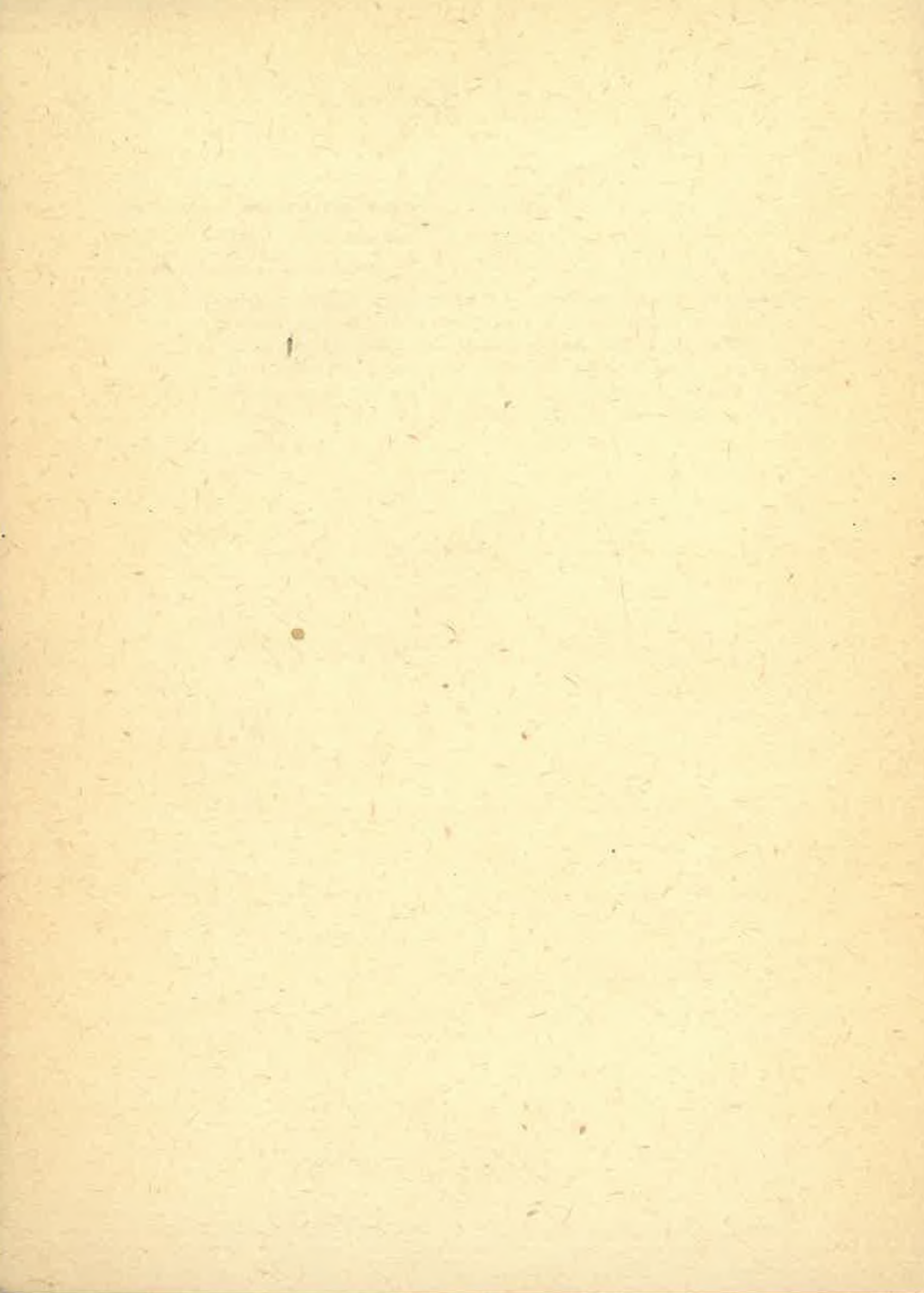
Všechny volají: Ať žije Marie!

Alina : (přistoupí blíž k divákům). Máme novou přítelkyni. Je beztoho
divné, proč až teprve teď, Znaly jsme se přece dost dlouho a
nikdy nás nenapadlo, že je Marie jiná, než se nám zdálo.
Lidé si kolikrát vůbec neumí vybrat přátele. Dají více na slova.
Místo aby si prohlídli toho druhého zevnitř. Lidé jsou vůbec
někdy divní. Ale nás se to už netýká. My máme Marii

Všichni : A Marie nás!

K o n e c

ŽDARMA